

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 17 marca 2011 r.*

W sprawach połączonych C-372/09 i C-373/09

mających za przedmiot wnioski o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożone przez Cour de cassation (Francja), postanowieniami z dnia 10 września 2009 r., które wpłynęły do Trybunału w dniu 17 września 2009 r., w postępowaniach z wniosku:

Josepa Peñarroya Fa,

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: J.C. Bonichot, prezes izby, K. Schiemann, L. Bay Larsen (sprawozdawca), C. Toader i A. Prechal, sędziowie,

rzecznik generalny: P. Mengozzi,
sekretarz: M.A. Gaudissart, kierownik wydziału,

* Język postępowania: francuski.

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 15 września 2010 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu J. Peñarroyo Fa przez niego samego,

- w imieniu rządu francuskiego przez G. de Bergues'a, B. Messmera oraz A. Czubinski, działających w charakterze pełnomocników,

- w imieniu rządu niderlandzkiego przez C. Wissels oraz J. Langerę, działających w charakterze pełnomocników,

- w imieniu rządu austriackiego przez E. Riedla, działającego w charakterze pełnomocnika,

- w imieniu Komisji Europejskiej przez H. Støvlbæka, I. Rogalskiego oraz C. Vrignon, działających w charakterze pełnomocników,

— w imieniu Urzędu Nadzoru Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu przez X. Lewisa, F. Simonetti oraz I. Hauger, działających w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

- ¹ Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczą wykładni art. 43 WE, 45 WE, 49 WE i 50 WE, których odpowiednikami są obecnie art. 49 TFUE, 51 TFUE, 56 TFUE i 57 TFUE, jak również art. 3 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. L 255, s. 22).
- ² Wnioski te złożone zostały w ramach rozpatrywania dwóch skarg złożonych przez obywatela hiszpańskiego J. Peñarroję Fa, dotyczących wpisania go jako tłumacza języka hiszpańskiego zarówno na listę biegłych sądowych Cour d'appel de Paris (sądu apelacyjnego w Paryżu), jak też na krajową listę biegłych sądowych.

Ramy prawne

Przepisy Unii

- 3 Zgodnie z art. 1 dyrektywy 2005/36:

„Niniejsza dyrektywa ustanawia zasady, na podstawie których każde państwo członkowskie, które uzależnia dostęp do zawodu regulowanego lub jego wykonywanie na swoim terytorium od posiadania szczególnych kwalifikacji zawodowych (zwane dalej »przyjmującym państwem członkowskim«), uznaje, dla celów dostępu do tego zawodu i jego wykonywania, kwalifikacje zawodowe uzyskane w innym państwie członkowskim lub innych państwach członkowskich (zwanym dalej »rodzimy państwem członkowskim«), które umożliwiają posiadaczowi wymienionych kwalifikacji wykonywanie w tych państwach tego samego zawodu”

- 4 Artykuł 3 tej dyrektywy, zatytułowany „Definicje”, stanowi:

„1. Dla celów niniejszej dyrektywy stosuje się poniższe definicje:

- a) »zawód regulowany«: działalność zawodowa lub zespół działalności zawodowych, których podjęcie, wykonywanie lub jeden ze sposobów wykonywania wymaga, bezpośrednio bądź pośrednio, na mocy przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych, posiadania specjalnych [określonych] kwalifikacji zawodowych; w szczególności używanie tytułu zawodowego zastrzeżonego na mocy przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych dla osób posiadających odpowiednie kwalifikacje zawodowe stanowi sposób wykonywania

działalności zawodowej. W przypadkach, w których nie stosuje się pierwszego zdania niniejszej definicji, działalność zawodowa, o której mowa w ust. 2, traktowana jest jako zawód regulowany;

- b) »kwalifikacje zawodowe«: kwalifikacje potwierdzone dokumentem potwierdzającym posiadanie kwalifikacji, poświadczeniem kompetencji, o którym mowa w art. 11 lit. a) ppkt i), lub doświadczenia zawodowego;

[...].”

- 5 Artykuł 4 tej dyrektywy, dotyczący skutków uznania, stanowi:

„1. Uznanie kwalifikacji zawodowych przez przyjmujące państwo członkowskie pozwala beneficjentowi na podjęcie w tym państwie członkowskim zawodu, do którego posiada kwalifikacje w rodzimym państwie członkowskim, oraz wykonywanie tego zawodu w przyjmującym państwie członkowskim na tych samych warunkach, jakie obowiązują obywateli przyjmującego państwa członkowskiego.

2. Dla celów niniejszej dyrektywy zawód, który wnioskodawca pragnie wykonywać w przyjmującym państwie członkowskim, uznaje się za ten sam, do którego wykonywania kwalifikacje wnioskodawca posiada w rodzimym państwie członkowskim, jeżeli w obu przypadkach chodzi o porównywalną działalność”.

- 6 Artykuł 5 tej dyrektywy, zamieszczony w tytule II dotyczącym swobodnego świadczenia usług, stanowi:

„1. Bez uszczerbku dla szczególnych przepisów prawa wspólnotowego, jak również przepisów art. 6 i 7 niniejszej dyrektywy, państwa członkowskie nie wprowadzają ograniczeń w swobodnym świadczeniu usług w innym państwie członkowskim, które w jakikolwiek sposób byłyby związane z kwalifikacjami zawodowymi:

- a) jeżeli usługodawca prowadzi zgodną z prawem działalność w zakresie tego samego zawodu w innym państwie członkowskim (zwanym dalej »państwem członkowskim siedziby«), oraz
- b) w przypadku przeniesienia się usługodawcy, jeżeli wykonywał zawód w państwie członkowskim siedziby przez co najmniej dwa lata w okresie dziesięciu lat poprzedzających świadczenie usług, jeżeli dany zawód nie jest w tym państwie członkowskim regulowany. Wymóg dotyczący wykonywania zawodu przez okres dwóch lat nie obowiązuje, jeżeli zawód lub kształcenie prowadzące do zdobycia zawodu są regulowane.

[...]”

Przepisy krajowe

- 7 Wpis na krajową listę biegłych sądowych prowadzoną przez biuro Cour de cassation (sądu kasacyjnego) oraz na listy biegłych sądowych prowadzonych przez poszczególne cours d'appel (zwane dalej »sądami apelacyjnymi»), jak również ustanawianie biegłych sądowych zostały uregulowane między innymi w następujących aktach prawnych:

— loi n° 71-498 du 29 juin 1971 relative aux experts judiciaires (ustawie nr 71-498 z dnia 29 czerwca 1971 r. o biegłych sądowych) w brzmieniu ustalonym na mocy loi n° 2004-130 du 11 février 2004 (ustawy nr 2004-130 z dnia 11 lutego 2004 r.) (zwanej dalej »ustawą nr 71-498”);

- décret n° 2004-1463 du 23 décembre 2004 relatif aux experts judiciaires (dekrecie nr 2004-1463 z dnia 23 grudnia 2004 r. o biegłych sądowych) w brzmieniu ustalonym na mocy décret n° 2007-119 du 19 juillet 2007 (dekretu nr 2007-119 z dnia 19 lipca 2007 r.) (zwanym dalej „dekretem nr 2004-1463”);

- art. 157 code de procédure penale (zwanego dalej „kodeksem postępowania karnego”).

Ustawa nr 71-498

- 8 Artykuł 1 ustawy nr 71-498 stanowi:

„Jedynie z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawach lub rozporządzeniach sędziowie, w celu dokonywania ustaleń, mogą powoływać osoby wpisane na jedną z list ustanowionych na podstawie art. 2 w celu udzielenia wyjaśnień lub sporządzenia opinii biegłego. W odpowiednim wypadku mogą oni powoływać wszelkie inne osoby według swego wyboru”.

- 9 Zgodnie z art. 2 tejże ustawy:

„I. Do wiadomości sędziów tworzy się:

- 1) krajową listę biegłych sądowych, prowadzoną przez biuro Cour de cassation;

2) listę biegłych sądowych, prowadzoną przez każdy sąd apelacyjny.

II. Wpisu po raz pierwszy w charakterze biegłego na listę prowadzoną przez sąd apelacyjny dokonuje się, w ramach określonej kategorii, na okres próbny wynoszący dwa lata.

Po upływie okresu próbnego i ponownym złożeniu wniosku biegły może zostać ponownie wpisany na listę na okres lat pięciu po uzyskaniu uzasadnionej opinii komisji składającej się z przedstawicieli sądownictwa oraz biegłych. W tym celu dokonuje się oceny doświadczenia osoby zainteresowanej oraz wiedzy, jaką zdobyła ona w zakresie podstawowych zasad procesowych oraz przepisów procesowych mających zastosowanie do środków dowodowych, których przeprowadzenie powierza się osobie posiadającej wiadomości specjalne.

Kolejne wpisy, na okres lat pięciu, dokonywane są na podstawie oceny ponownego wniosku na zasadach określonych w akapicie poprzedzającym.

III. Na krajową listę biegłych sądowych może zostać wpisana wyłącznie osoba, która wykaże, że pozostawała na liście prowadzonej przez sąd apelacyjny w okresie trzech kolejnych lat. Wpisu na listę krajową na okres lat 7 oraz ponownego wpisu na taki sam okres dokonuje się w oparciu o nowy wniosek.

[...]"

Dekret nr 2004-1463

- 10 W odniesieniu do ogólnych przesłanek wpisu na listy biegłych sądowych art. 2 dekretu nr 2004-1463 stanowi:

„Osoba fizyczna może zostać wpisana lub wpisana ponownie na listę biegłych, gdy spełnia łącznie następujące wymogi:

- 1) nie popełniła czynów uwłaczających czci, a także sprzecznych z zasadami uczciwości oraz dobrymi obyczajami;
- 2) nie popełniła czynów zagrożonych dyscyplinarną lub administracyjną karą wydalenia, wykreślenia, odwołania lub dobrowolnej rezygnacji;
- 3) nie ogłosiła upadłości osobistej ani nie została wobec niej zastosowana inna sankcja na podstawie tytułu II księgi VI code de commerce (kodeksu handlowego);
- 4) wykonuje lub wykonywała przez wystarczający czas zawód lub działalność związaną ze swoją specjalnością;

5) wykonuje lub wykonywała ten zawód lub tę działalność w okolicznościach dających tej osobie wystarczające kwalifikacje;

[...]”

¹¹ W odniesieniu do procedury wpisu na listę biegłych sądowych prowadzoną przez sąd apelacyjny art. 6 dekretu nr 2004-1463 stanowi:

„[...]

Do wniosku dołącza się wszelkie użyteczne informacje, a w szczególności:

[...]

2) wskazanie tytułów lub dyplomów wnioskodawcy, jego prac naukowych, technicznych lub zawodowych, różnych funkcji, jakie pełnił, oraz charakteru wszelkiej działalności zawodowej, którą wykonuje, z podaniem, w odpowiednim wypadku, nazwy i siedziby jego zakładów pracy;

3) uzasadnienie kwalifikacji wnioskodawcy w ramach jego specjalności;

[...]”

- 12 W kwestii procedury ponownego wpisu na listę biegłych sądowych prowadzoną przez sąd apelacyjny art. 10 dekretu nr 2004-1463 stanowi:

„[...]”

Do wniosku dołącza się dokumenty pozwalające ocenić:

1) doświadczenie zdobyte przez kandydata zarówno w ramach jego specjalności, jak i w praktyce wykonywania obowiązków biegłego od czasu jego ostatniego wpisu;

2) wiedzę, jaką kandydat zdobył w zakresie podstawowych zasad procesowych oraz przepisów procesowych mających zastosowanie do środków dowodowych, których przeprowadzenie powierza się osobie posiadającej wiadomości specjalne, jak również szkolenia, w jakich uczestniczył w tym zakresie”.

- 13 W kwestii procedury wpisu i ponownego wpisu na krajową listę biegłych sądowych prowadzoną przez biuro Cour de cassation art. 17 dekretu nr 2004-1463 stanowi:

„[...]”

Wniosek rozpatruje prokurator generalny. Bada on, czy została spełniona przesłanka okresu pozostawania na liście prowadzonej przez sąd apelacyjny, o której mowa w art. 2 ust. III ustawy [nr 71-498] według stanu na dzień 1 stycznia roku następującego po roku złożenia wniosku. Uzyskuje opinię pierwszego prezesa oraz prokuratora generalnego przy sądzie apelacyjnym, gdzie zainteresowany jest wpisany, oraz przekazuje kandydatury, wraz ze swoją opinią, do biura Cour de cassation”.

14 Artykuł 20 dekretu nr 2004-1463 stanowi:

„Na postanowienia o wpisie lub ponownym wpisie, a także o odmowie wpisu lub ponownego wpisu, wydane przez organ właściwy do sporządzenia listy, służy skarga do Cour de cassation”.

Kodeks postępowania karnego

15 W kwestii powoływania biegłych sądowych w sprawach karnych art. 157 kodeksu postępowania karnego stanowi:

„Biegłych powołuje się spośród osób fizycznych lub prawnych wpisanych na listę krajową prowadzoną przez Cour de cassation albo na jedną z list prowadzonych przez sądy apelacyjne na zasadach określonych w ustawie nr 71-498 [...]

Na zasadzie wyjątku sąd może, w drodze postanowienia z uzasadnieniem, powołać biegłego niewpisanego na żadną z powyższych list”.

Postępowania przed sądem krajowym i pytania prejudycjalne

- 16 J. Peñarroja Fa mieszka w Barcelonie i od ponad 20 lat wykonuje w Katalonii zawód tłumacza przysięgłego. Został ustanowiony tłumaczem przysięgłym przez hiszpańskie ministerstwo spraw zagranicznych oraz przez rząd Katalonii po zdaniu egzaminu. Sporządza przekłady z języka francuskiego na język hiszpański oraz na odwrot.
- 17 J. Peñarroja Fa złożył wniosek o wpis po raz pierwszy na listę biegłych sądowych prowadzoną przez Cour d'appel de Paris (sąd apelacyjny w Paryżu) na okres dwóch lat w charakterze tłumacza języka hiszpańskiego. Wniosek jego został oddalony decyzją zgromadzenia ogólnego sędziów okręgu Cour d'appel de Paris w dniu 12 listopada 2008 r.
- 18 Równolegle J. Peñarroja Fa złożył wniosek o wpisanie go w tym samym charakterze na krajową listę biegłych sądowych prowadzoną przez biuro Cour de cassation. Wniosek jego został oddalony decyzją biura z dnia 8 grudnia 2008 r.
- 19 Zgodnie z przepisami dekretu nr 2004-1463 J. Peñarroja Fa złożył skargę na obie decyzje do sądu krajowego.
- 20 W tych okolicznościach Cour de cassation postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi w sprawie C-372/09:
- „1) Czy art. 50 [WE] należy interpretować w ten sposób, że przepis ten znajduje zastosowanie do obowiązków powierzonych specjalistom, działającym w charakterze biegłego, w sporze wszczętym przed sądami krajowymi, i powołanemu przez sąd rozstrzygający spór [...]?”

- 2) Czy uczestnictwo w wykonywaniu władzy publicznej, o którym mowa w art. 45 akapit pierwszy [WE], należy interpretować jako mające zastosowanie do obowiązków biegłego powołanego przez sąd francuski, regulowanych francuskim kodeksem postępowania cywilnego i postępowania karnego oraz ustawą nr 71-498 [...] i dekretem nr 2004-1463 [...]?

- 3) Czy art. 43 [WE] i 49 [WE] należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie normie takiej jak wynikająca z ustawy nr 71-498 [...] i dekretu nr 2004-1463 [...], która to norma uzależnia wpisanie na listę prowadzoną przez sąd apelacyjny od spełnienia wymogów wieku, kwalifikacji, nieskazitelnego charakteru i niezależności i która nie uwzględnia okoliczności, że wnioskodawca został już zatwierdzony przez sądy swego państwa [członkowskiego] pochodzenia, i nie wprowadza innych sposobów oceny jego kwalifikacji?”

²¹ W sprawie C-373/09, poza dwoma pierwszymi pytaniami, które zostały sformułowane identycznie jak dwa pierwsze pytania w sprawie C-372/09, Cour de cassation dodatkowo zadał następujące pytania:

- „3) Czy art. 43 [WE] i 49 [WE] należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie normie takiej jak wynikająca z ustawy nr 71-498 [...] i dekretu nr 2004-1463 [...], która ogranicza wpisanie na listę krajową i tytuł biegłego zatwierdzony przez Cour de cassation do osób, które były wpisane przez co najmniej trzy lata na listę sporządzoną przez francuski sąd apelacyjny?

- 4) Czy art. 3 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2005/36 [...] należy interpretować w ten sposób, że obejmuje on sporządzanie ekspertyz sądowych w ramach wykonywania obowiązków biegłego sądowego ustanowionego przez Cour de cassation na zasadach określonych w ustawie nr 71-498 [...] i w dekreście nr 2004-1463 [...]?”

- 22 Na mocy postanowienia prezesa Trybunału z dnia 16 października 2009 r. obie sprawy zostały połączone dla celów procedury pisemnej, procedury ustnej oraz dla celów wydania wyroku.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

Uwagi wstępne

- 23 Pytania prejudycjalne w brzmieniu nadanym im przez sąd krajowy odnoszą się do wszystkich biegłych sądowych, a zatem formalnie nie ograniczają się jedynie do tłumaczy przysięgłych.
- 24 Niemniej jednak z postanowień odsyłających wynika, że spory przed sądem krajowym dotyczą wpisu J. Peñarroy Fa na dwie listy biegłych sądowych w charakterze tłumacza przysięgłego. Należy też stwierdzić, że o ile zlecenia dawane tłumaczom przysięgłym powoływanym przez sądy w ramach postępowań sądowych oraz zasady wykonywania tych zleceń wynikają z akt spraw przed sądem krajowym, o tyle informacje dostarczone w odniesieniu do pozostałych rodzajów biegłych sądowych nie pozwalają Trybunałowi na pogłębioną analizę zadanych przez sąd krajowy pytań w tym zakresie.
- 25 W tych okolicznościach należy potraktować zadane przez sąd krajowy pytania jako odnoszące się jedynie do obowiązków biegłego sądowego będącego tłumaczem (zwanego dalej „tłumaczem przysięgłym”).

W przedmiocie pytania czwartego w sprawie C-373/09

- 26 Za pomocą czwartego pytania zadanego w sprawie C-373/09, które należy zbadać w pierwszej kolejności sąd krajowy zmierza w istocie do ustalenia, czy wykonywanie obowiązków tłumacza przysięgłego przez osoby wpisane na listę taką jak krajowa lista biegłych sądowych prowadzona przez Cour de cassation, należy do zakresu pojęcia „zawodu regulowanego” w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2005/36.
- 27 Na wstępie trzeba wskazać, że definicja tego pojęcia należy do zakresu prawa Unii (zob. wyrok z dnia 17 grudnia 2009 r. w sprawie C-586/08 Rubino, Zb.Orz. s. I-12013, pkt 23 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 28 Zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2005/36 pojęcie to oznacza „działalność zawodow[ą] lub zespół działalności zawodowych, których podjęcie, wykonywanie lub jeden ze sposobów wykonywania wymaga, bezpośrednio bądź pośrednio, na mocy przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych, posiadania specjalnych [określonych] kwalifikacji zawodowych”.
- 29 Należy w tym względzie podnieść, że ustawa nr 71-498 oraz dekret nr 2004-1463 mają na celu umożliwienie, w trosce o ochronę uczestników postępowania sądowego oraz zapewnienie prawidłowego sprawowania wymiaru sprawiedliwości, ustanowienie w różnych obszarach wykazów specjalistów, do których sądy mogą się zwracać w celu sporządzenia opinii lub wykonania innego zlecenia w ramach toczących się przed nimi postępowań.

- 30 Przepisy te mają zatem na celu jedynie ułatwienie skorzystania z usług specjalistów, będących lub niebędących członkami zawodów regulowanych, nie mają natomiast na celu organizacji uznawania określonego uprawnienia zawodowego, co nie stanowi kompetencji ani sądów apelacyjnych, ani biura Cour de cassation (zob. analogicznie wyrok z dnia 9 września 2003 r. w sprawie C-285/01 Burbaud, Rec. s. I-8219, pkt 91). Co więcej, sądy te mogą zgodnie z prawem skorzystać z usług biegłych niewpisanych na żadną z list. Wobec tego przepisy te nie ustanawiają, jako takie, żadnego zawodu regulowanego.
- 31 Ponadto okoliczność, że określonym osobom zleca się wykonanie usług tłumaczeniowych na rzecz krajowych sądów francuskich, określając te osoby mianem „biegły przy sądzie apelacyjnym w ...” czy też „biegły uznany przez Cour de cassation”, nie podważa tego rodzaju wniosku w świetle art. 3 ust. 1 lit. a) zdanie pierwsze in fine dyrektywy 2005/36.
- 32 Wobec powyższego na czwarte pytanie zadane w sprawie C-373/09 należy odpowiedzieć, że obowiązki tłumaczy przysięgłych wykonywane przez osoby wpisane na taką listę jak krajowa lista biegłych sądowych prowadzona przez Cour de cassation nie mieszczą się w pojęciu zawodu regulowanego w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2005/36.

W przedmiocie pytania pierwszego w obu sprawach

- 33 Pierwsze pytanie zadane przez sąd krajowy w obu sprawach zmierza w istocie do ustalenia, czy obowiązki osoby posiadającej wiadomości specjalne, powołanej

w charakterze tłumacza przysięgłego przez sąd krajowy w ramach rozpoznawanej przez ten sąd sprawy, w stanie prawnym wynikającym z francuskich kodeksów postępowania cywilnego i karnego, jak również z ustawy nr 71-498 oraz dekretu nr 2004-1463, mieszczą się w pojęciu usług w rozumieniu art. 50 WE.

- 34 Należy na wstępie podnieść, że z akt spraw wynika, iż obowiązki tłumaczy przysięgłych występujących w sprawach przed sądem krajowym polegają, na podstawie powołania przez sąd w danym wypadku, na sporządzeniu bezstronnego i wysokiej jakości przekładu z jednego języka na drugi.
- 35 W tym względzie należy podnieść, że w świetle art. 50 akapit pierwszy WE usługami są świadczenia wykonywane zwykle za wynagrodzeniem w zakresie, w jakim nie są objęte postanowieniami o swobodnym przepływie towarów, kapitału i osób. Akapit drugi tego artykułu wymienia, tytułem przykładu, pewne formy działalności, które mieszczą się w pojęciu usług, a wśród nich – wykonywanie wolnych zawodów.
- 36 Sąd krajowy podnosi, że usługi świadczone przez biegłych sądowych podlegają szczególnym przepisom, w świetle których, w szczególności, biegli działają jedynie po powołaniu przez sąd, wykonują zlecenie, którego ramy są ściśle określone przez tenże sąd, a biegły nie może ich zmieniać, zaś wynagrodzenie biegłego jest ustalane przez władzę sądowniczą.
- 37 W tym względzie należy przypomnieć, że z utrwalonego orzecznictwa wynika, iż istotna cecha wynagrodzenia polega na tym, że stanowi ono gospodarczy odpowiednik określonego świadczenia, który usługodawca i usługobiorca uzgadniają zazwyczaj między sobą (zob. w szczególności wyroki: z dnia 22 maja 2003 r. w sprawie C-355/00 *Freskot*, Rec. s. I-5263, pkt 54, 55; z dnia 17 listopada 2009 r. w sprawie C-169/08

Presidente del Consiglio dei Ministri, Zb.Orz. s. I-10821, pkt 23 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 38 Sama zatem okoliczność, że wynagrodzenie jest ustalane – jak ma to miejsce we Francji w odniesieniu do biegłych sądowych – według taryfy ustalonej przez władzę publiczną, nie wpływa na kwalifikację prawną usług wykonywanych przez tych biegłych (zob. analogicznie wyrok z dnia 12 lipca 2001 r. w sprawie C-157/99 Smits i Peerbooms, Rec. s. I-5473, pkt 56).
- 39 Ponadto okoliczność, że biegły sądowy działa jedynie po powołaniu przez sąd w odniesieniu do zlecenia, którego ramy są określane przez tenże sąd, nie odróżnia w sposób zasadniczy obowiązków biegłego od klasycznych stosunków umownych w zakresie świadczenia usług. Nie jest niczym nadzwyczajnym, że usługodawca i usługobiorca postanawiają w ramach łączącej ich umowy powierzyć jednej ze stron umowy określoną władzę decyzyjną, ujmując ją w ramy dokładnych ustaleń co do usług, jakie mają być wykonane. W tym kontekście należy przyjąć, że biegły ubiegający się o wpisanie na listę biegłych sądowych wyraził zgodę na szczególne reguły dotyczące świadczenia usług przez biegłych sądowych, a w szczególności na przepisy procesowe dotyczące uprawnień sądu, który w konkretnym wypadku określa, co ma zostać przetłumaczone, oraz określa szczególne okoliczności, w jakich tłumacz przysięgły ma sporządzić zlecony przekład.
- 40 Z uwagi na powyższe na pierwsze pytanie zadane w obu sprawach należy odpowiedzieć, że zadanie powierzane w konkretnej sprawie przez sąd w ramach rozpoznawanej sprawy specjalistcie działającemu w charakterze tłumacza przysięgłego stanowi świadczenie usług w rozumieniu art. 50 WE, któremu obecnie odpowiada art. 57 TFUE.

W przedmiocie pytania drugiego w obu sprawach

- ⁴¹ Drugie pytanie zadane przez sąd krajowy w obu sprawach zmierza w istocie do ustalenia, czy zadanie powierzane osobie posiadającej wiadomości specjalne, powołanej przez sąd krajowy w charakterze tłumacza przysięgłego w ramach sprawy rozpoznawanej przez ten sąd, w kontekście prawnym wynikającym z francuskich kodeksów postępowania cywilnego i karnego, jak również ustawy nr 71-498 oraz dekretu nr 2004-1463, mieści się w pojęciu „działalności związanej z wykonywaniem władzy publicznej” w rozumieniu art. 45 akapit pierwszy WE. Sąd krajowy dodaje w szczególności, że uprawnienia biegłego sądowego są mu przyznawane przez sąd, że jego udział ma na celu udzielenie pomocy sądowi w wydaniu rozstrzygnięcia, a jego opinia może mieć na taką decyzję wpływ, chociaż oczywiście sąd nie jest zobowiązany zgodzić się z wnioskami biegłego. Sąd krajowy dodaje też, że biegły sądowy zobowiązany jest szanować zasady procesowe określone w ustawie.
- ⁴² Należy w tej kwestii przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału określona działalność należy do zakresu zastosowania art. 45 akapit pierwszy WE jedynie wówczas, gdy rozpatrywana samodzielnie stanowi bezpośredni i szczególny udział w sprawowaniu władzy publicznej (zob. podobnie wyrok z dnia 21 czerwca 1974 r. w sprawie 2/74 Reyners, Rec. s. 631, pkt 45, 54).
- ⁴³ W niniejszym przypadku z akt sprawy przekazanych Trybunałowi wynika, że obowiązkiem tłumacza przysięgłego, którego dotyczą sprawy przed sądem krajowym, jest sporządzanie bezstronnych i wysokiej jakości przekładów z jednego języka na drugi, a nie sporządzanie opinii dotyczących istoty sprawy.

- 44 Przekłady sporządzane przez tłumacza przysięgłego mają jedynie charakter pomocniczy i pozostają bez wpływu na ocenę sądu oraz na swobodne wykonywanie władzy sądowniczej, tak iż – jak zostało to podkreślone przez skarżącego przed sądem krajowym, rząd francuski, a także przez Komisję Europejską oraz Urząd Nadzoru Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu – nie mogą być uważane za działalność polegającą na uczestniczeniu w sprawowaniu władzy publicznej (zob. analogicznie ww. wyrok w sprawie Reyners, pkt 52 i 53; a także wyrok z dnia 10 grudnia 1991 r. w sprawie C-306/89 Komisja przeciwko Grecji, Rec. s. I-5863, pkt 7).
- 45 Na drugie pytanie zadane w obu sprawach należy zatem odpowiedzieć, że działalność tłumaczy przysięgłych taka jak będąca przedmiotem postępowania przed sądem krajowym nie jest działalnością związaną z wykonywaniem władzy publicznej w rozumieniu art. 45 akapit pierwszy WE, któremu obecnie odpowiada art. 51 akapit pierwszy TFUE.

W przedmiocie pytania trzeciego w sprawie C-372/09

- 46 Trzecie pytanie zadane przez sąd krajowy w sprawie C-372/09 zmierza w istocie do ustalenia, czy art. 43 WE i 49 WE stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, na mocy których wpisanie na listę tłumaczy przysięgłych prowadzoną przez sąd apelacyjny jest uzależnione od spełnienia wymogów wieku, kwalifikacji, nieskazitelnego charakteru i niezależności, przy czym organy krajowe nie są zobowiązane w ramach badania kompetencji zawodowych wnioskodawcy uwzględniać kwalifikacji zdobytych przez niego w innym państwie członkowskim, a także nie istnieją środki pozwalające na skontrolowanie oceny dokonanej w tym względzie przez wskazane organy krajowe.

- 47 Na wstępie należy podnieść, że w świetle dostarczonych Trybunałowi informacji J. Peñarroja Fa mieszka w Barcelonie i wykonuje w Katalonii zawód tłumacza przysięgłego oraz pragnie zostać wpisany we Francji jako tłumacz na dwie listy biegłych sądowych będące przedmiotem postępowań przed sądem krajowym.
- 48 Ponieważ z akt sprawy nie wynika, by J. Peñarroja Fa zamierzał osiedlić się na terytorium Francji, zadane Trybunałowi pytanie należy zbadać jedynie pod kątem postanowień traktatu WE dotyczących swobody świadczenia usług.
- 49 Rząd francuski jest zdania, że przepisy krajowe, takie jak będące przedmiotem sporu przed sądem krajowym, gdy chodzi zarówno o listę biegłych sądowych prowadzoną przez każdy sąd apelacyjny, jak i krajową listę biegłych sądowych, nie stanowią ograniczenia swobodnego świadczenia usług w zakresie ekspertyz sądowych, w szczególności dlatego, że sądy z zasady mogą powoływać, na podstawie art. 1 ustawy nr 71-498, jako biegłego wybraną osobę niezajdującą się na liście biegłych sądowych.
- 50 W tym kontekście należy przypomnieć, że art. 49 WE wymaga nie tylko zniesienia wszelkich form dyskryminacji wobec usługodawcy mającego siedzibę w innym państwie członkowskim ze względu na jego przynależność państwową, ale także zniesienia wszelkich ograniczeń, nawet jeśli są one stosowane jednakowo wobec usługodawców zarówno krajowych, jak i pochodzących z innych państw członkowskich, i które mogą obłożyć zakazem, utrudnić lub uczynić mniej atrakcyjną działalność usługodawcy mającego siedzibę w innym państwie członkowskim, gdzie zgodnie z prawem świadczy on analogiczne usługi (zob. podobnie wyroki: z dnia 3 października 2000 r. w sprawie C-58/98 Corsten, Rec. s. I-7919, pkt 33; a także z dnia 8 września 2009 r. w sprawie C-42/07 Liga Portuguesa de Futebol Profissional i Bwin International, Zb.Orz. s. I-7633, pkt 51 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 51 Należy w tym względzie podnieść, jak zresztą wskazał sąd krajowy, że sporządzanie list biegłych sądowych, nawet jeśli są one tworzone na mocy prawa krajowego „do wiadomości sędziów”, ma na celu umożliwienie sądom uzyskania pewności, że specjaliści, którzy ich wspomagają, dysponują kwalifikacjami i innymi umiejętnościami niezbędnymi z punktu widzenia jakości i skuteczności publicznej służby wymiaru sprawiedliwości.
- 52 Mając na względzie ten cel, należy uznać, że tworzenie list biegłych sądowych takich jak listy w sprawach przed sądem krajowym może wpłynąć na wybór dokonywany przez sądy, tak iż będą one miały tendencję do powoływania biegłych wpisanych na takie listy, co do których mogą one domniemywać, że posiadają cechy niezbędne do wspomagania sądu.
- 53 Należy więc stwierdzić, że nawet jeśli na sądach nie ciąży formalny obowiązek powoływania jedynie biegłych wpisanych na listę, tworzenie list stanowi ograniczenie swobodnego świadczenia usług przez tłumacza przysięgłego (zob. analogicznie wyrok z dnia 24 listopada 1982 r. w sprawie 249/81 Komisja przeciwko Irlandii, Rec. s. 4005, pkt 28).
- 54 Z utrwalonego orzecznictwa wynika też, że nawet w wypadku braku harmonizacji w danej dziedzinie takie ograniczenie swobody świadczenia usług może być uzasadnione nadrzędnymi względami interesu ogólnego, jeżeli mają one zastosowanie do wszystkich osób lub przedsiębiorstw wykonujących działalność na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego, z zastrzeżeniem, że jest ono odpowiednie do realizacji zamierzonego celu i nie wykracza poza to, co jest niezbędne do jego osiągnięcia, oraz w zakresie, w jakim interes ten nie jest chroniony przepisami, jakim podlega usługodawca w państwie członkowskim siedziby (zob. podobnie wyrok z dnia 23 listopada 1999 r. w sprawach połączonych C-369/96 i C-376/96 Arblade i in., Rec. s. I-8453, pkt 34, 35 i przytoczone tam orzecznictwo; a także wyrok z dnia 15 stycznia 2002 r. w sprawie C-439/99 Komisja przeciwko Włochom, Rec. s. I-305, pkt 23 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 55 Do tych nadrzędnych względów interesu ogólnego należy ochrona uczestników postępowania sądowego oraz prawidłowe sprawowanie wymiaru sprawiedliwości.
- 56 Chociaż prawdą jest, że wymogi określone w przepisie takim jak art. 2 dekretu nr 2004-1463 mogą zapewniać osiągnięcie wskazanych celów i wobec tego stanowić uzasadnione ograniczenie swobody świadczenia usług, to jednak wymogi te nie mogą wykraczać poza to, co niezbędne do osiągnięcia tychże celów.
- 57 Ochrona stron postępowania sądowego oraz prawidłowe sprawowanie wymiaru sprawiedliwości mogą zatem uzasadniać ustanowienie listy biegłych, z której, jak zostało to stwierdzone w pkt 52, sądy będą najczęściej korzystać, jednakże konieczne jest, by taka lista była sporządzana w oparciu o kryteria obiektywne i wolne od dyskryminacji.
- 58 Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że to na organach krajowych ciąży w szczególności obowiązek czuwania nad tym, by kwalifikacje nabyte w innych państwach członkowskich były w pełni uznawane i należycie uwzględniane (zob. w szczególności wyroki: z dnia 7 maja 1991 r. w sprawie C-340/89 Vlassopoulou, Rec. s. I-2357, pkt 16; z dnia 22 stycznia 2002 r. w sprawie C-31/00 Dreessen, Rec. s. I-663, pkt 23, 24; a także ww. wyrok w sprawie Rubino, pkt 34).
- 59 W niniejszej sprawie rząd francuski powołuje się na istnienie praktyki polegającej na tym, że przy ocenianiu wniosków o wpisanie na sporne przed sądem krajowym listy biegłych sądowych brane jest pod uwagę doświadczenie kandydatów, którzy występują lub występowali jako biegli sądowi przed sądami zagranicznymi.

- 60 Niemniej jednak z postanowień odsyłających wynika, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Cour de cassation brak jest przepisu ustawowego lub wykonawczego, który wymagałby uzasadnienia decyzji o odmowie wpisu po raz pierwszy na wskazane listy, a postępowanie w sprawie wpisu nie przewiduje wydawania aktów podlegających francuskiej procedurze dostępu do dokumentów administracyjnych, zaś Cour de cassation, rozpoznając skargę na decyzję o odmowie wpisu, bada jedynie prawidłowość procedury rozpatrywania wniosku o wpis, nie analizuje natomiast kwalifikacji zawodowych kandydata.
- 61 Należy wobec tego stwierdzić, że decyzje o odmowie wpisu tłumacza przysięgłego na listy biegłych sądowych w takim stanie faktycznym jak w sprawie przed sądem krajowym nie podlegają skutecznej kontroli sądowej pod kątem uwzględnienia doświadczenia zdobytego przez kandydata w innych państwach członkowskich ani jego kwalifikacji uznawanych w tych państwach.
- 62 Należy w tej kwestii podkreślić, że badanie kwalifikacji zdobytych w innych państwach członkowskich, jak również ich uwzględnianie, powinno być należycie dokonywane przez organy krajowe w ramach procedury zgodnej z wymogami stawianymi przez prawo Unii pod kątem skutecznej ochrony praw podstawowych przyznanych obywatelom Unii, a w szczególności praw wynikających z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
- 63 Z powyższego wynika, że każda decyzja powinna być zaskarżalna w postępowaniu sądowym umożliwiającym zbadanie jej legalności w świetle prawa Unii. Aby ta kontrola sądowa była skuteczna, osoba zainteresowana powinna móc poznać uzasadnienie decyzji podjętej w jej sprawie, co umożliwi jej obronę na możliwie najlepszych warunkach i wybór, przy pełnej znajomości okoliczności faktycznych, czy wstąpienie na drogę sądową jest celowe z jej punktu widzenia. Wynika stąd, że właściwy organ krajowy ma obowiązek poinformować osobę zainteresowaną o powodach odmowy, przy czym informacja ta może albo być ujęta w samej decyzji, albo też przekazana osobie zainteresowanej w późniejszym terminie na jej wniosek (zob. wyrok z dnia

15 października 1987 r. w sprawie 222/86 Heylens i in., Rec. s. 4097, pkt 15, 17; a także ww. wyrok w sprawie Vlassopoulou, pkt 22).

- 64 Z uwagi na powyższe, w zakresie, w jakim przepisy krajowe stanowiące ograniczenie swobody świadczenia usług nie przewidują środków skutecznej kontroli sądowej w zakresie adekwatnego uwzględnienia kwalifikacji tłumacza przysięgłego uznanych przez sądy innych państw członkowskich, przepisy te nie odpowiadają wymogom stawianym przez prawo Unii.
- 65 Z tych względów na trzecie pytanie zadane w sprawie C-372/09 należy odpowiedzieć, że art. 49 WE, któremu obecnie odpowiada art. 56 TFUE, stoi na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak w sprawie przed sądem krajowym, na mocy których wpisanie na listę tłumaczy przysięgłych podlega wymogom w zakresie posiadanych kwalifikacji, przy czym osoby zainteresowane nie mają możliwości poznania uzasadnienia decyzji podjętej w ich sprawie, a decyzja ta nie jest skutecznie zaskarżalna przed sądem w sposób umożliwiający zbadanie jej zgodności z prawem, w szczególności pod kątem ustalenia, czy został spełniony wynikający z prawa Unii wymóg, by kwalifikacje zdobyte przez osobę zainteresowaną w innych państwach członkowskich i tam uznawane zostały należycie uwzględnione.

W przedmiocie pytania trzeciego w sprawie C-373/09

- 66 Trzecie pytanie zadane przez sąd krajowy w sprawie C-373/09 zmierza w istocie do ustalenia, czy wymóg taki jak określony w art. 2 ustawy nr 71-498 – rozpatrywany sam w sobie – zgodnie z którym na krajową listę biegłych sądowych może zostać wpisana wyłącznie osoba, która była wpisana na listę prowadzoną przez sąd apelacyjny w okresie trzech kolejnych lat, jest niezgodny ze swobodą przedsiębiorczości oraz swobodnym świadczeniem usług.

- 67 Na wstępie trzeba wskazać, że ze względów omówionych w pkt 48 niniejszego wyroku pytanie to należy zbadać jedynie pod kątem postanowień traktatu dotyczących swobody świadczenia usług.
- 68 Z rozważań zawartych w pkt 49–53 niniejszego wyroku wynika, że wymóg wpisu na listę biegłych sądowych, wynikający z ustawy nr 71-498 oraz dekretu nr 2004-1463, stanowi ograniczenie swobody świadczenia usług przez tłumaczy przysięgłych.
- 69 Należy także dodać, że wymóg wstępny, taki jak wymóg, by osoba zainteresowana pozostała na liście prowadzonej przez jeden z sądów apelacyjnych przez okres trzech kolejnych lat, może zapewniać osiągnięcie celu w postaci ochrony stron/uczestników postępowań przed Cour de cassation oraz prawidłowego sprawowania wymiaru sprawiedliwości, wobec czego może on stanowić uzasadnione ograniczenie swobody świadczenia usług.
- 70 Należy jednakże zbadać, czy taki wymóg, jeżeli jest stosowany bez różnicy względem usługodawców krajowych oraz usługodawców pochodzących z innych państw członkowskich, nie wykracza poza to, co jest niezbędne w celu zapewnienia osiągnięcia wskazanych celów.
- 71 W tej kwestii rząd francuski twierdzi, że przede wszystkim wymóg taki pozwala zapewnić, iż biegły posiadał dobrą znajomość procedur sądowych zainteresowanego państwa członkowskiego, które mogą różnić się znacząco od procedur sądowych w innych państwach członkowskich, zaś taką znajomość można osiągnąć jedynie w praktyce. Następnie ze względu na to, że zlecenia dawane biegłym sądowym są jednorazowe, a pomiędzy kolejnymi zleceniami mogą upłynąć miesiące, a nawet lata,

wymóg pozostawania na liście biegłych sądowych przez okres trzech kolejnych lat nie jest wygórowany.

- ⁷² Należy wskazać, że wysokie wymogi w zakresie kompetencji wszystkich specjalistów biorących udział w postępowaniu sądowym wynikają z ochrony uczestników takiego postępowania oraz z wymogów w zakresie prawidłowego sprawowania wymiaru sprawiedliwości, co dotyczy w szczególnym stopniu specjalistów biorących udział w postępowaniu przed najwyższym organem sądowym danego państwa członkowskiego, takim jak Cour de cassation we Francji.
- ⁷³ Gdy chodzi o świadczenie usług tłumaczeniowych w ramach takiego postępowania, dla osiągnięcia celów w postaci ochrony uczestników postępowań sądowych oraz prawidłowego sprawowania wymiaru sprawiedliwości nie jest nieproporcjonalne wymaganie, ażeby tłumacz przysięgły uprzednio zdobył określone doświadczenie praktyczne w wykonywaniu zleceń z zakresu przekładów prawniczych oraz posiadał określoną znajomość ustroju sądów państwa członkowskiego, do którego przynależy zainteresowany sąd.
- ⁷⁴ Biorąc pod uwagę jednorazowy charakter zleceń udzielanych tłumaczom przysięgłym wpisanym na listę prowadzoną przez sąd apelacyjny, jak również okoliczność, że pomiędzy kolejnymi zleceniami mogą upłynąć miesiące, a nawet lata, należy uznać, że zainteresowanemu państwu członkowskiemu przysługuje określony zakres swobodnego uznania w odniesieniu do okresu uznawanego za niezbędny do osiągnięcia tych celów. W tych okolicznościach wymóg pozostawania na liście biegłych sądowych przez okres trzech kolejnych lat nie wykracza co do zasady poza to, co niezbędne do zapewnienia osiągnięcia wskazanych celów.

- 75 Tym niemniej zastosowanie takiej reguły w odniesieniu do tłumacza przysięgłego z innego państwa członkowskiego, który już wykonywał zlecenia dla sądów tego państwa lub innych państw członkowskich, w szczególności przed wyższymi sądami tych państw, jest nieproporcjonalne w świetle zasady przywołanej w pkt 58 niniejszego wyroku.
- 76 W takim bowiem stanie faktycznym jak w sprawie przed sądem krajowym prawo Unii wymaga, by organ rozpatrujący wnioski o wpis na listę taką jak krajowa lista biegłych sądowych uwzględnił kwalifikacje zdobyte przez wnioskodawcę w innych państwach członkowskich dla potrzeb ustalenia, czy i w jakim stopniu mogą one być równoważne umiejętnościom, jakich zwykle oczekuje się od osoby, która pozostawała przez trzy kolejne lata na liście prowadzonej przez sąd apelacyjny (zob. analogicznie ww. wyrok w sprawie Vlassopoulou, pkt 16).
- 77 Należy w tej kwestii przypomnieć, jak zostało to zresztą wskazane w pkt 63 niniejszego wyroku, że każda decyzja musi być zaskarżalna przed sądem, tak by możliwa była weryfikacja jej zgodności z prawem Unii, a osoba zainteresowana musi mieć możliwość poznania uzasadnienia decyzji podjętej w jej sprawie.
- 78 Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, na pytanie trzecie zadane w sprawie C-373/09 należy udzielić odpowiedzi, że art. 49 WE, któremu obecnie odpowiada art. 56 TFUE, sprzeciwia się takiemu wymogowi jak przewidziany w art. 2 ustawy nr 71-498, zgodnie z którym tłumacz przysięgły może zostać wpisany na krajową listę biegłych sądowych jedynie wówczas, gdy wykaże, iż pozostawał na liście prowadzonej przez sąd apelacyjny w okresie trzech kolejnych lat, gdyż tego rodzaju wymóg stanowi przeszkodę, by w ramach badania wniosku osoby zamieszkałej w innym państwie członkowskim, która nie wykazała, że była wpisana na taką listę, w należyłym stopniu uwzględnić uzyskane przez tę osobę kwalifikacje uznawane w innym

państwie członkowskim, tak by ustalić, czy i w jakim zakresie kwalifikacje te mogą być równoważne umiejętnościom, jakich zazwyczaj można oczekiwać od osoby, która pozostawała przez trzy kolejne lata na liście biegłych sądowych prowadzonej przez sąd apelacyjny.

W przedmiocie kosztów

- ⁷⁹ Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Zadanie powierzane w konkretnej sprawie przez sąd w ramach rozpoznawanej sprawy osobie posiadającej wiadomości specjalne, działającej w charakterze tłumacza przysięgłego, stanowi świadczenie usług w rozumieniu art. 50 WE, któremu obecnie odpowiada art. 57 TFUE.**
- 2) **Działalność tłumaczy przysięgłych taka jak działalność będąca przedmiotem sporu przed sądem krajowym nie jest działalnością związaną z wykonywaniem władzy publicznej w rozumieniu art. 45 akapit pierwszy WE, któremu obecnie odpowiada art. 51 akapit pierwszy TFUE.**
- 3) **Artykuł 49 WE, któremu obecnie odpowiada art. 56 TFUE, stoi na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak w sprawie przed sądem krajowym, na**

mocy których wpisanie na listę tłumaczy przysięgłych podlega wymogom w zakresie posiadanych kwalifikacji, przy czym osoby zainteresowane nie mają możliwości poznania uzasadnienia decyzji podjętej w ich sprawie, a decyzja ta nie jest skutecznie zaskarżalna przed sądem w sposób umożliwiający zbadanie jej zgodności z prawem, w szczególności pod kątem ustalenia, czy został spełniony wymóg wynikający z prawa Unii, by kwalifikacje zdobyte przez osobę zainteresowaną w innych państwach członkowskich i tam uznawane zostały należycie uwzględnione.

- 4) Artykuł 49 WE, któremu obecnie odpowiada art. 56 TFUE, stoi na przeszkodzie takiemu wymogowi jak przewidziany w art. 2 loi n° 71-498 du 29 juin 1971 relative aux experts judiciaires (ustawy nr 71-498 z dnia 29 czerwca 1971 r. o biegłych sądowych) w brzmieniu ustalonym na mocy loi n° 2004 130 du 11 février 2004 (ustawy nr 2004-130 z dnia 11 lutego 2004 r.), zgodnie z którym tłumacz przysięgły może zostać wpisany na krajową listę biegłych sądowych jedynie wówczas, gdy wykaże, iż pozostawał na liście prowadzonej przez sąd apelacyjny w okresie trzech kolejnych lat, gdyż tego rodzaju wymóg stanowi przeszkodę, by w ramach badania wniosku osoby zamieszkałej w innym państwie członkowskim, która nie wykazała, że była wpisana na taką listę, w należyтым stopniu uwzględnić uzyskane przez tę osobę kwalifikacje uznawane w innym państwie członkowskim, tak by ustalić, czy i w jakim zakresie kwalifikacje te mogą być równoważne umiejętnościom, jakich zazwyczaj można oczekiwać od osoby, która pozostawała przez trzy kolejne lata na liście biegłych sądowych prowadzonej przez sąd apelacyjny.
- 5) Obowiązki tłumaczy przysięgłych wykonywane przez osoby wpisane na taką listę jak krajowa lista biegłych sądowych prowadzona przez Cour de cassation nie mieszczą się w pojęciu „zawodu regulowanego” w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych.

Podpisy